

pra titulus fabulae Pacuuianae. At χέρνις vel χερνίπιον videtur fuisse quod Franci vocant Bassin, quasi bassus vel humilis sinus. Nam prius quam sacrificarent, liquore expiatorio vel aqua manali abluebantur. Etiam dicitur χερνίσιον, & sic Aristophanes ipse Heroibus. Hinc lustralis vnda qua etiam vtuntur Christiani, & quam sacerdos spargit circa populum antequam sacra peragat. Propterea

A hic dicitur χερνίσιον. Certum enim est multas etiam veteres, et si paganas ceremonias à Christiana militia seruatas esse, velut ambarualium & λυχναρίας vestigia retinemus. Aqua autem illa spargi, veteres vocabant χερνίσιον. Lege Athenæum lib. 9. vbi multa de hoc antiquo ritu discas, neque operæ tuæ leue erit pretium consultus ille Dipnosophista.

Τρ. Φέρε δὴ τὸ δαδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών,

Σείου σὺ ταχέως, σὶ δὲ πρὸς τεινε τῆς ὀλῶν,
Καυτός τε χερνίπιου ὠδραδὸς ταύτῃ ἐμῷ,

Καί τοισι θεαταῖς ῥίπτει τῆς κειθῶν. Θερ. Ἰδού.

Τρ. Ἐδωκας ἤδη. Θε. Νῆδ' Ἐρμῶ, ὥστε γε

Τούτων ὄροι πέρ εἰσι τῆς θεωμῶν,
Οὐκ ἔστιν ἐδεις ὅστις κειθῶν ἔχει.

Τρ. Οὐχ αἰγυωσῆμες ἔλαβον. Θε. Ἀλλ' ἐς ἑσπέρας

Δώσουσιν αὐτ' ἀνδρες, ἀλλ' ἀχρῶμεθα,
Τίς τῆδε ποῦ ποτ' ἔστι; Θε. πολλοὶ καζαδοί.

Τοῖσι φέρε δῶ, πολλοὶ γὰρ εἰσι καζαδοί.

Τρ. Τέτοις ἀγαδοῖς ἐνόμισας; Θε. Οὐ γδ' οἱ πνεες

Ἡμῶν καταχρόντων ὕδωρ τοῦτον
Ἐς ταῦτι τέτ' ἐσῆσ' ἰόντες χωρίον.

Ἀλλ' ὡς τάχως ἀχρῶμεθα, ἀχρῶμεθα δὴ.

B TR. Cedo hucce torrem actutum, ut vndis imbuam:

Quate ocyus tu, tu molam pratendito,
Ipse expiator hanc mihi tradens facem,
Spectantibusque dissiice ordea. FA. Faciam.

TR. Igitur dedisti. FAM. At plurimum, ut nunc omnium,

Te testor Herme, quot quot hic spectantium,
Nemo unde possit molere, habere non queat.

C TRY. At non dedisti feminis. FAM. dabunt viri

sub vesperam ipsis. TRY. Sed precari iam expectat,

Quis adest, ubi illi quivue? FAM. plurimi & boni.

Age demus istis, plurimi qui sunt boni.

TR. Istos putasti tu bonos? FA. an illi enim

D Non sunt, qui aquarum quando tantum effudimus

In hunc eundem venitantes locum?
Sed vota maturemus & preces sacras.

CHR. φέρε δὴ] Quia famulus postea dicit ἰδού, hic necesse est loqui Trygamum. Est autem δαδίον, torris vel titio qui ab ara vbi sacrum fiebat, sumebatur, & aquali tingebatur, sicque affantes lustrabant & purabant. Nam aqua & ignis vera februa & purgationes, vnde extorres dicebatur, quia torris ille aqua tinctus nec extinctus intelligitur.

Σχόλια. Τὸ δαδίον.] τὸ ὕδωρ ἐδύκου δόσοσπιοντες τοῦ πυρός, καθαρικὸν γδ πάντων τὸ πύρ, ὡς ἔβουεπίδης ἐν Ἡρακλεῖ. Οσῖς οὐ κειθῶν] πρὸς πῶν κειθῶν παίζει, ὅτι τὸ τῆς ἀνδρῶν ἀδιδόον, κριθῶν ἔλεγον. τὸ δὲ γυωμῆσον, βύασον. Τῆδε.] πᾶν δούλες γδ ἔλεγον τίς τῆδε, ἀντὶ τοῦ τίς παρῆσιν. ἔτα οἱ παρόντες εὐφημισμοὶ ἐλεγον. πολλοὶ καζαδοί, τοῖς χορευτῶν. καταχρῆ δὲ αὐτῶν ὕδωρ ὅπῃ γέλατι πρὸς οὐδενὶ ἐτέρῳ.

CHR. Ταύτῃ μοι] An facem intelligit πῶν δάδα, an oportam potius, an πῶν χέρνισα? Vix est vt putem de face, cum dixerit δαδίον, tamen hoc loquendi genus insolens non est. Τῶν κειθῶν.] Videtur in vsu fuisse positum, vt ordei sparsiones fierent in populum. Sic & apud Romanos ludis floralibus omnia semina spargebantur in populum, vt Tellus suis muneribus placaretur, vnde Persius, Vigila & cicer ingere largè Rixanti populo. sed hoc loco interpretatus sum Molam, ne rece-

dat ab obscæno sensu, nam molere quid sit sciunt vel γέροντες φιλοσοφῶν. Et κειθῶν pars illa qua viri sumus. Ipsi medicis, in quibus Acrius, κειθῶν vocant ποσθῖαν: & recensent inter tubercula quæ sub ciliis, translatiuè tamen. Sanè ipse Medicinæ Genius Hippocrates κείμνας vocat. Ἰὰ χεῖλη τῆς κύσως γυωμῆσας ab eo quòd κείμνα eodem auctore sunt ἀδρα ἀλφῖα. Nam κειθῶν primùm κειθῶν dicebatur, & τὸ μνα non magis adiuuat vocem quàm apud Latinos men, vel mētum, ber & vndus, verbi gratia fulmè, fulmentum, fiber, errabundus, quibus & crum addi potest, vt fulcrum, sepulcrum, imò ipsum pulcrum, et si docti quidam deriuant quasi πολὺ χερ, vnde Virgilius Pulcher Auentinus, i. fortis. Τίς τῆδε] In Libamentis dicere solebāt. Quis præsens? Respondebant Præsentes per εὐφημίαν, Multi bonique, etiam si essent (vt ait ille sapiens) οἱ πλεῖστοι κακοί. Fundit verò aquam in spectantes, vt ex hac tolerantia boni tantum existimandi sint. sed Aristophanes ex hac sparsione risum captare voluit. Mox legèdum εὐχρῶμεθα δὴ, addito vtrobique sibilo. Tamen ex apimi mei sententia, etiam si τὸ δὴ habeat certam nec inelegantem emphasin, tamen in quinta sede dactylus durus, Anapestus dulcior, neque nego licere id Comicis, sed sanè in ista sede rarus pes digitalis.

ΒΙΣΟ ΤΡΥΓΑΓΟΣ. Ἐὸ ἀντὶ θεράπων ἐναλλαξ καὶ ἐν μέρφ χωρεῖς ἐκάτερος τῆ Εἰρῆνῃ εὐχάας ποιῶν, καὶ ταύτῃ

σὺν τῷ ἀφελείας, καὶ ἡδοναίς αὐτῆ ἀκολούθῳ παρῆσαν τοῖς βεβαίως εἰς τὸ λοιπὸν μῦθον ἀποῦσι,